

Phần 2

Chương 6

Nhìn tài khoản weibo của mình ghi hai chữ vô cùng đơn giản “Ninh Tây”, Ninh Tây liền nghĩ ngợi một chút rồi hỏi:

- Anh Trương à, anh bảo nếu em đổi tên weibo thành Ninh Tây thích ăn sủi cao thủy tinh thì liệu có thêm fan hâm mộ hay không?

- Thêm cái gì? Thêm ăn hàng hả?

Trương Thanh Vân cảm thấy nghi ngờ ánh mắt của mình. Tại sao một người thoát nhìn từ đầu đến chân đều tràn ngập phong thái nữ thần lại đôi khi không đáng tin như này cơ chứ?

- Em chỉ đề nghị một chút thôi, đừng coi là thật chứ.

Thấy Trương Thanh Vân hoàn toàn không nhìn ý tưởng của mình, Ninh Tây cũng không để ý. Cô đứng lên nhường máy tính cho Trương Thanh Vân chỉnh sửa weibo của mình.

- Dựa theo quy định ngoài lề của công ty thì người mới không được tùy tiện phát weibo đấy.

Thật ra là sợ người mới đầu óc không thông, đăng weibo tự làm xấu mình. Trương Thanh Vân dùng weibo của Ninh Tây chú ý tới một số tiền bối của công ty rồi quay ra nói với cô:

- Tôi cũng không muốn bắt em phải như vậy. Nhưng sau này em muốn viết weibo thì nhớ phải viết cẩn thận, làm sao cho ổn thỏa đấy.

Ninh Tây khẽ gật đầu. Cô cũng từng nhìn thấy những người dùng weibo hoặc ra sách mà ăn nói không tốt gây phiền toái cho chính bản thân mình rồi. Vì vậy cô vô cùng đồng ý với lời nói của Trương Thanh Vân.

Trông tốt kêu không cần dùng búa tạ. Trương Thanh Vân làm việc với Ninh Tây được mấy tháng rồi. Tuy rằng có lúc cô trở nên hơi hâm hâm, nhưng ở bên ngoài làm việc vẫn rất cố gắng, cũng không chịu thua kém, EQ lẫn IQ đều ổn, hơn nữa còn ở mức cao. Vì vậy có một số việc anh thấy không phải nhắc đi nhắc lại làm gì.

Trương Thanh Vân đã sớm nói qua với mấy người tiền bối kia, vì vậy sau khi weibo của Ninh Tây chú ý bọn họ thì phần lớn đều chú ý lại.

Một ít người hâm mộ phát hiện thân tượng nhà mình chú ý một người lạ liền dò theo đường link tìm đến.

Ai biết được weibo này chỉ có mỗi tên cùng chứng nhận của weibo, chẳng còn gì nữa. Có người tiện tay ấn chú ý, có người trực tiếp tắt đi, chẳng có chút hứng thú gì với cái tên lạ lẫm này.

Loại tình huống này rất bình thường, Trương Thanh Vân cũng không có ý định mua fan hâm mộ cho Ninh Tây. Một người mới còn chưa có tác phẩm nào lại có đến chục nghìn người hâm mộ mới là kỳ quái. Cứ lẽ tẻ vài ba người chú ý như vậy mới là chân thật, nói không chừng sau này còn có thể kéo được một số fan đồng tình.

- Weibo đầu tiên có cần đăng ảnh tự chụp hay cái gì không?

Trương Thanh Vân chuẩn bị xong xuôi, cũng không tự chủ trương mà hỏi thăm Ninh Tây về việc đăng nội dung weibo.

Thân là người đại diện, anh biết rõ rằng đối với nghệ sĩ khác nhau cần thái độ khác nhau. Ninh Tây là một nghệ sĩ vừa có thực lực, vừa có tướng mạo lại có EQ cao, anh vô cùng coi trọng tương lai phát triển của cô. Vì vậy, có một số việc anh cũng không muốn làm quá mức. Giữ cho nhau khoảng không gian riêng, sau này công tác mới càng dễ làm.

Ninh Tây suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại, đăng lên weibo.

Ninh Tây: Ăn no, ngủ ngon, không công tác. Hôm nay mới làm được điều đầu tiên.

- Weibo này của em... đúng là... thân thiện!

Trương Thanh Vân cũng không thấy có sai lầm gì lớn. Hiện giờ Ninh Tây còn cần dùng weibo để kéo fan, vì vậy mỗi khi đăng lên weibo cũng cần phải suy tính.

Trong giới có nhiều người căn bản không cần dùng weibo, cũng không cần tham gia các tiết mục tổng nghệ, thực lực và nhân khí của bọn họ cũng đủ chống đỡ mọi thứ rồi. Còn có một số người khác thì coi weibo như một trang web bình thường, muốn đăng gì thì đăng. Có khi dù bọn họ đăng một cái dấu chấm cũng có một đám người hâm mộ trầm trồ khen ngợi, bấm like. Đây chính là đại diện cho địa vị trong giới nghệ sĩ.

Thế nhưng nghệ sĩ trong giới giải trí thì nhiều, lại có mấy người có thể đạt được đến mức đây?

Ninh Tây đăng weibo này không lâu thì Chu Chính Xuyên liền chia sẻ lại.

Chu Chính Xuyên: Tiểu sư muội thật hạnh phúc! Hôm nay ta còn chẳng làm được cái nào, mệt mỏi. [Ninh Tây: Ăn no, ngủ ngon, không công tác. Hôm nay mới làm được điều đầu tiên.]

Thấy weibo này, Trương Thanh Vân cười bảo Ninh Tây:

- Bình thường Chu Chính Xuyên không thích đăng weibo. Xem ra cậu ta cũng rất chiều cổ cô tiểu sư muội như em đây.

Ninh Tây để điện thoại di động xuống, cười cười nâng cao cằm:

- Ai bảo em nhân duyên tốt cơ.

Trương Thanh Vân làm vẻ mặt không chịu nổi, sau đó ngồi nói cho Ninh Tây biết về mạng lưới ngành giải trí trong nước, những chuyện thường xảy ra cùng với các phương pháp xử lý khẩn cấp của nghệ sĩ nếu gặp được chuyện như vậy.

Ninh Tây cẩn thận nghiêm túc lắng nghe, bởi vì tất cả những thứ này đều do các tiền bối trong giới dùng chính mình làm gương cảnh báo cho hậu bối.

Nhìn Ninh Tây ngồi im lặng lắng nghe, Trương Thanh Vân cảm giác rằng lúc trước anh chuyển lại một nam nghệ sĩ hạng hai cho Lưu Khôn rồi lựa chọn Ninh Tây, là một quyết định vô cùng chính xác.

Vào ngày sinh nhật cô giáo Diêu, thời tiết cuối thu dễ chịu, ánh mặt trời trong sáng, Ninh Tây thay xong quần áo, đứng trước gương trang điểm thật đẹp, đeo đồ trang sức rồi cầm túi xách nhỏ, mở cửa đi ra ngoài.

Bước vào thang máy, cô trực tiếp ấn xuống tầng 1, ra khỏi thang máy thì Trương Thanh Vân đã đang dùng ô tô đợi cô rồi.

Cô mở cửa xe ngồi vào ghế sau, thắt dây an toàn rồi tủm tỉm cười nói với Trương Thanh Vân:

- Anh Trương, hôm nay làm phiền anh đóng vai lái xe của em rồi.

Trương Thanh Vân quay đầu xe, sau đó ngoái lại nhìn Ninh Tây, trong giọng nói mang theo sự kinh diễm:

- Có một câu nói rất hay, đàn ông không thể gây chuyện với một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vừa biết trang điểm.

- Vì sao thế?

Ninh Tây lấy chiếc kính râm màu cà phê ra, khuôn mặt như cười như không nhìn về phía Trương Thanh Vân.

- Bởi vì người phụ nữ như vậy sẽ làm đàn ông thần hồn điên đảo, sai khiến anh ta làm gì cũng được.

Trương Thanh Vân nhún vai, phối hợp hỏi:

- Nói đi! Hôm nay nữ vương bệ hạ muốn đi đâu?

Ninh Tây cười cười, đeo kính lên:

- Muốn đi chiến đấu.

Trong gian phòng đặc biệt của nhà hàng Cẩm Tú, những học sinh tốt nghiệp khóa 11 đang vây quanh cô giáo Diêu để nói chúc mừng hoặc tách riêng trò chuyện với nhau, cực kỳ náo nhiệt.

Nhất là ở xung quanh Trần Nhất Tuấn và Ngụy Tư Kỳ, có rất nhiều đồng học đến gần hai người bọn họ để nịnh nọt. Những người ngồi ở đây đều đã bươn chải trong xã hội, đều hiểu được sự quan trọng của tiền tài và quyền thế. Vì vậy cho dù phải khom lưng uốn gối nịnh nọt người khác bọn họ cũng đồng ý.

Xã giao cùng các bạn học một lúc, Trần Nhất Tuấn lấy cớ ra khỏi phòng, đứng trên ban công hóng gió, nghe tiếng ồn ào huyền não trong gian phòng sau lưng, hần hơi nôn nóng đốt một điếu thuốc, kẹp trên tay. Mùi thuốc lá nhàn nhạt khiến cho lòng hần từ từ bình tĩnh lại.

- Thế nào? Thất vọng sao?

Ngụy Tư Kỳ đi đến phía sau, khoanh tay trước ngực cười lạnh nhìn Trần Nhất Tuấn.

- Sinh nhật năm mươi tuổi của cô Diêu, cô ta cũng không đến...

- Em muốn nói điều gì?

Trần Nhất Tuấn nhìn Ngụy Tư Kỳ, khuôn mặt không biểu tình, trong đáy mắt lại mang theo vài phần mỗi một lần không kiên nhẫn.

- Anh cho rằng những năm gần đây tôi không biết chuyện anh lạng lẽ sai người tìm kiếm Ninh Tây hay sao?

Ngụy Tư Kỳ thấp giọng nói, không muốn khiến cho những bạn học kia biết bọn họ cãi nhau.

- Những người này không tìm thấy Ninh Tây, anh lại tìm cách đến chỗ cô Diêu.

Nói tới đây, cô ta càng cười lạnh. Sau khi dạy hết khóa 11 của bọn họ xong thì cô giáo Diêu đã về hưu. Lần này Trần Nhất Tuấn đề nghị tổ chức đại thọ cho cô giáo Diêu thật ra chỉ vì thăm dò tin tức của Ninh Tây từ chỗ cô Diêu mà thôi.

- Anh không biết em đang nói gì cả!

Trần Nhất Tuấn giận tái mặt.

- Nếu như em cứ nghĩ thế thì anh cũng chịu, không biết nói gì nữa.

Vẻ mặt Ngụy Tư Kỳ suýt chút nữa trở nên vắn vẹo. Cô ta hít sâu một hơi mới đề được cơn tức trong lòng xuống.

- Bây giờ anh đang là chồng sắp cưới của tôi, anh có biết không hả?

- Có lúc nào tôi nói là không phải à?

Trần Nhất Tuấn dập thuốc lá, hai người trừng mắt nhìn nhau. Cuối cùng Trần Nhất Tuấn bước tới, vòng tay ôm eo Ngụy Tư Kỳ, mỉm cười và bảo:

- Em đừng có suy nghĩ nhiều. Làm sao anh có thể có ý với Ninh Tây cho được?

Thấy Trần Nhất Tuấn đến đỡ dành mình, Ngụy Tư Kỳ mới tỏ ra vui vẻ:

- Em biết sao được liệu anh có sở thích tương đối đặc biệt hay không, lại thích những cô nàng lắm thịt nhiều mỡ.

- Em nghĩ cái gì vậy, không lẽ em muốn đưa chồng sắp cưới của mình cho cô gái khác?

Trần Nhất Tuấn kéo miệng cười:

- Anh chỉ đi hút thuốc thôi mà. Chúng ta quay vào đi, mọi người còn đang chờ kia.

Hai người vừa mới bước vào đến cửa thì sau lưng truyền tới tiếng giày cao gót chạm trên sàn. Nguyệt Tư Kỳ tò mò quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy bó dài màu đen, xách túi bước về phía bên này. Mặc dù đối phương đeo kính râm che gần hết khuôn mặt nhưng trực giác của Nguyệt Tư Kỳ nói cho cô ta biết, đối phương rất đẹp, hơn nữa còn là một cô gái đủ để hấp dẫn ánh mắt của vô số người đàn ông.

Cô quay sang nhìn Trần Nhất Tuấn, thấy anh ta không nhìn cô gái kia, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Cộp, cộp, cộp!

Người đẹp tóc quăn kia dừng lại trước mặt bọn họ, bỏ kính ra nhìn biên số phòng, lịch sự gật đầu cười rồi mới đi qua bọn họ, bước vào phòng.

Trong giây phút đối phương bỏ kính mắt ra, trong lòng Nguyệt Tư Kỳ bỗng thấy hơi sợ. Thấy được khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo của đối phương, cô ta lại một lần nữa quay sang dò xét thái độ của chồng sắp cưới. Anh ta đúng là đang ngẩn người.

- Nhất Tuấn!

Cô giật giật tay áo của anh ta.

- Chúng ta cũng đi vào thôi!

Trần Nhất Tuấn giật mình hoàn hồn, cười cười với Nguyệt Tư Kỳ rồi cầm tay dắt cô vào phòng.

- Thật có lỗi, tôi tới chậm!

Ninh Tây bước vào phòng, cười xin lỗi các bạn học sau đó đi đến chỗ cô giáo Diêu, lấy từ trong túi xách ra một hộp quà đẹp đẽ:

- Cô Diêu! Em chúc cô phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!

- Cô còn tưởng rằng hôm nay em bận việc không đến được chứ! Nhanh nhanh ngồi xuống nào.

Cô giáo Diêu kéo Ninh Tây xuống ngồi cạnh mình sau đó mở hộp quà ra, liền lập tức lắc đầu:

- Đứa nhỏ này, sao em lại mua đồ đắt tiền như vậy! Cô không thể nhận đâu.

- Không đắt đâu ạ! Gần đây giá vàng đang giảm mà. Những thứ khác cô cũng không thiếu gì. Em nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể mời Phật tổ phù hộ cô.

Hy vọng cô bình an, khỏe mạnh, không bệnh không tật. Nếu như cô không nhận thì em biết đưa cho ai?

Ninh Tây nói là nói thật. Chiếc dây chuyền này nhìn thì có vẻ quý trọng nhưng trên thực tế còn thua kém giá tiền của một cái túi xách hàng hiệu.

Có bạn học ngồi gần cô giáo Diêu nhìn được, trong hộp đặt một cái dây chuyền mặt Phật bằng vàng lập lánh, hơn nữa có vẻ không nhẹ, trong lòng nghĩ thầm: “Người đẹp này rất hào phóng đấy!”

Mà phần lớn các bạn học nam thì tò mò không hiểu đại mỹ nhân này là ai, chẳng lẽ là bạn học khác khóa với bọn họ?

Hôm nay, mặc dù là bữa tiệc do khóa 11 của bọn họ tổ chức để chúc thọ cô giáo Diêu nhưng mà cô Diêu dạy học nhiều năm như vậy, có học trò ở khóa khác cố ý đến chúc thọ cũng là bình thường.

Chẳng qua không biết danh hoa đã có chủ hay chưa. Nếu là chưa có...

Chậc chậc chậc!

Chỉ có mình Tôn Tú Mỹ ngồi ở một góc kinh ngạc nhìn về phía cô giáo Diêu, sau đó nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Trần Nhất Tuấn cùng Ngụy Tư Kỳ đang biểu hiện tình cảm ân ái ở đằng kia.

Ninh Tây?

Chương 7

Bởi vì có sự xuất hiện của Ninh Tây mà những bạn học nam kia càng thêm nhiệt tình. Có người lấy nước trái cây cho cô, có người lại bê đĩa hoa quả, từng người đều tha thiết cẩn thận, vây quanh Ninh Tây tươi cười làm quen, ân cần mà không bỉ ổi.

Năm đó, bọn họ đều là học sinh lớp chọn của trường trung học số 1 thủ đô, vì vậy phần lớn đều thi được vào các trường đại học tốt. Bây giờ, có người đã bắt đầu đi làm, có người còn tiếp tục học lên cao học, nhưng dù thế nào thì bọn họ vẫn giữ được phép lịch sự cơ bản, càng không làm ra mấy chuyện mất tư cách.

Những bạn nữ ngồi đây thấy các bạn nam giống như ong mật vây quanh một đại mỹ nhân, có người vui vẻ xem náo nhiệt, có người xì mũi coi thường, có người lại mỉa mai mấy chữ.

- Cái cô gái đột nhiên xuất hiện này là ai chứ?

Ngô Thiển khoác tay lên vai Tôn Tú Mỹ, trong giọng nói có chút không vui:

- Tại sao tớ lại không biết trường cấp 3 của chúng ta có một đại mỹ nhân như vậy?

Tôn Tú Mỹ muốn nói rằng đó chính là Ninh Tây. Nhưng nghĩ đến từ khi bước vào cửa, Ninh Tây chưa hề tự giới thiệu nên cô cũng lắc đầu không nói gì.

Mà Ngô Thiến cũng không thật sự muốn hỏi cô để biết câu trả lời. Quay đi quay lại, Ngô Thiến đã chạy đến bên cạnh Ngụy Tư Kỳ:

- Tư Kỳ à, vị kia của nhà cậu vẫn là tốt nhất. Không giống đám người kia.

Cô ta giờ tay chỉ mấy bạn nam đang xum xoe cạnh Ninh Tây:

- Thấy gái là xoắn cả vào, không đi đâu nổi.

Ngụy Tư Kỳ mỉm cười vui vẻ, tự đắc, bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt nhìn vào cô gái kia của Trần Nhất Tuấn lúc ở cửa, nụ cười liền có chút khó chịu, nhưng lại cố gắng che giấu đi:

- Có kiểu gái đẹp nào mà anh ấy chưa từng nhìn thấy. Bình thường như vậy anh ấy làm sao có thể để ý cho được.

- Quan trọng nhất là cậu ấy chung tình với cậu, làm sao có thể để ý đến người khác cơ chứ.

Ngô Thiến cười nhỉnh, ánh mắt dò xét một lượt cô gái ngồi cạnh cô Diêu:

- Thật ra mặt mũi đáng người cũng bình thường, chỉ đến thể mà thôi, không xinh đẹp bằng cậu.

Ngụy Tư Kỳ lại cười, khề đẩy đẩy Ngô Thiến:

- Nói gì vậy! Người khác nghe được sẽ không tốt đâu.

- Nghe được thì thế nào? Dù sao tớ cũng chỉ nói thật mà thôi, chẳng lẽ còn sợ người ta nghe thấy?

Ngô Thiến vừa nói xong, mấy bạn học nữ ngồi xung quanh đây đều lên tiếng hùa theo, toàn chọn những lời ngon ngọt để nói với Ngụy Tư Kỳ, khiến cô ta càng thêm tươi cười hơn hờ.

Tôn Tú Mỹ ở bên cạnh nghe những lời hi hi ha ha của bọn họ, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không muốn đắc tội với nhiều bạn học như vậy, nhin một lúc lâu sau liền bảo:

- Bữa tiệc bắt đầu rồi kia.

Những người đến được đều đến gần hết rồi, Ninh Tây nhìn qua những người ở đây. Phần lớn các bạn học đều thay đổi, có một số người cô còn không nhận ra nổi.

Nhưng mà lần này cô đến đây chỉ vì chúc thọ cô Diêu, không có ý muốn liên lạc cảm tình gì với các bạn học cũ.

Bữa tiệc ăn được hơn nửa thì Trần Nhất Tuấn rót một chén nước trái cây tươi cho cô giáo Diêu rồi cầm rượu chúc mừng cô, sau đó lại mời thầy Trương ở bên cạnh một ly.

Ninh Tây cúi đầu tập trung ăn, không hề nhìn Trần Nhất Tuấn. Ngược lại, sau khi mời rượu xong, Trần Nhất Tuấn cười nói với cô giáo Diêu:

- Cô Diêu à, vị bạn học này là...

- Cô ơi!

Ninh Tây cắt ngang lời của Trần Nhất Tuấn, hơi áy náy cười với cô Diêu:

- Em xin lỗi một chút. Em ra ngoài toilet.

- Được!

Cô Diêu gật đầu cười, trên mặt tràn đầy yêu thương.

Bị Ninh Tây làm mất mặt, Trần Nhất Tuấn miễn cưỡng duy trì phong độ trở về chỗ ngồi của mình, không hỏi qua chuyện của Ninh Tây nữa, nhưng trong lòng thì âm thầm khó chịu.

Nước lạnh xối lên mu bàn tay, Ninh Tây chậm rãi rửa, rồi rút hai tờ khăn giấy ra từ từ lau khô từng giọt nước trên tay. Đúng lúc đó thì thấy được Ngụy Tư Kỳ ăn mặc trang điểm vô cùng nổi bật đi vào.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Ninh Tây liền nở một nụ cười có thể nói là hoàn mỹ với cô ta.

Bờ môi Ngụy Tư Kỳ khẽ run lên, miễn cưỡng cười lại.

Ngay khi Ninh Tây chuẩn bị đi ra ngoài, Ngụy Tư Kỳ liền gọi lại cô:

- Chờ một chút!

Ngụy Tư Kỳ nhìn kỹ Ninh Tây:

- Xin hỏi... cô là bạn học khóa nào vậy?

Ninh Tây tươi cười, ánh mắt triền miên dịu dàng như gió xuân!

- Hơi ngại một chút, tôi không tốt nghiệp ở trường học này.

- Là vậy à?

Ngụy Tư Kỳ tránh nhìn thẳng vào đôi mắt giống như nước hồ xuân kia, cười có chút không tự nhiên. Đôi mắt này thật xinh đẹp, xinh đẹp đến mức làm cho cô ta ngay cả nghĩ ghen ghét cũng không được.

Loại phụ nữ như vậy thật đáng sợ.

- Đúng vậy!

Ninh Tây khẽ nghiêng đầu, trong tươi cười có thêm vài phần dí dỏm:

- Cuộc sống luôn luôn có những chuyện trùng hợp với nhau xảy ra cùng lúc, mà không thể làm gì khác được.

Ngụy Tư Kỳ cảm thấy những lời nói này có chút quái dị, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của đối phương, không hiểu sao cô lại vô ý thức gật đầu.

Thấy bộ dáng cô ta như vậy, Ninh Tây tiếp tục gật đầu mỉm cười nhã nhặn, sau đó quay người ra khỏi toilet.

Vừa ra đến cửa thì ở toilet nam cũng có một người đàn ông bước ra. Cô nhìn về phía người kia, đối phương vừa vịn nhìn về phía cô.

Đúng là một người đàn ông được ông trời ưu ái, tràn ngập lực hấp dẫn đối với phụ nữ.

Ninh Tây thu lại ánh mắt, lịch sự cười cười với anh ta.

Người đàn ông ấy dừng bước, lui sang bên cạnh, ý bảo ưu tiên cho phụ nữ.

Ninh Tây nhếch môi cười, đạp giày cao gót đi qua bên cạnh người đàn ông kia, bước ra khỏi cửa toilet.

Người kia đứng yên tại chỗ, mãi cho đến khi bóng lưng của cô biến mất khỏi góc rẽ mới nhấc chân đi ra ngoài.

- Thường tiên sinh, xin chào ngài!

Có người đi qua nhìn thấy, vội vàng chạy tới cười nói, trong đáy mắt mang theo vẻ nịnh nọt không thể che giấu.

Người kia khẽ gật đầu:

- Chào ngài!

Ánh mắt anh ta lại nhìn về cuối lối đi nhỏ kia. Nhưng ngoài một chậu cây cảnh ra, ở đó, không còn gì khác nữa.

Tiệc sinh nhật ăn xong, những bạn học túm năm tụm ba gọi nhau đi về. Không ít người bắt đầu khoe khoang xe của mình, tranh nhau muốn đưa cô Diêu và thầy Trương về.

Cô giáo Diêu không muốn làm phiền những học sinh này, không ngừng từ chối, nói rằng con của bọn họ sắp đến đón bọn họ rồi.

Thấy cô giáo bảo như vậy mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa. Đợi đến khi con trai của hai người đến đón thì bọn họ mới đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Có người chủ động muốn đưa Ninh Tây về nhưng lại bị cô từ chối.

- Mọi người có thể ngồi cùng bàn ăn cơm chính là có duyên, không biết vị bạn học này tên là gì, hay là lưu lại số điện thoại đi. Sau này có hoạt động gì giữa bạn học với nhau còn có thể liên lạc đưa tin.

Đề nghị đưa người đẹp về nhà bị từ chối, nam sinh này lại đưa ra một thỉnh cầu khác.

Ninh Tây đang suy nghĩ một chút thì đúng lúc này điện thoại vang lên. Cô hơi áy náy nhìn về phía bạn học kia rồi mới nghe điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, cô quay sang nói với người bạn học gần mình:

- Xin lỗi, xe của tôi cũng đến rồi.

Mấy nam sinh kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lấy lý do làm sứ giả hộ hoa đưa Ninh Tây xuống dưới tầng.

Sau đó, mọi người liền đứng nhìn người đẹp ngồi lên một chiếc ô tô xịn giá trên trăm vạn phóng đi. Lúc này cả đám người mới đập tay than thở vì nhớ ra còn chưa xin được số điện thoại của người đẹp.

Những bạn học còn lại nhìn thấy vậy, không khỏi cười nhạo mấy câu.

Ngụy Tư Kỳ nói với Trần Nhất Tuấn ở bên cạnh:

- Hình như lúc này có mấy bạn nữ muốn xin số điện thoại của anh?

Trần Nhất Tuấn cười trả lời, trong giọng nói mang theo chút khinh thường:

- Có mấy tám danh thiếp mà thôi, tôi còn đưa được.

Ngụy Tư Kỳ cười cười, không nói thêm gì nữa. Rõ ràng có cô ta là vợ chưa cưới ở đây mà vẫn còn có người muốn leo lên Trần Nhất Tuấn, không tự nghĩ lại xem liệu Trần Nhất Tuấn có thêm để ý đến bọn họ hay không.

Trong xe, Trương Thanh Vân huýt sáo nhìn Ninh Tây:

- Nữ vương bệ hạ, ngài vậy gọi hơi nhiều hoa đào đấy.

- Trong con mắt đàn ông các anh, hấp dẫn nhất không phải là mặt và dáng người của phụ nữ hay sao?

Ninh Tây cài dây an toàn, nhú mào nói với Trương Thanh Vân:

- Hoa đào như thế, nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, cần gì phải để ý tới chứ.

- Biết làm sao được, ai bảo người đời đều thích nhìn mặt cơ chứ.

Trương Thanh Vân nhún vai đáp lại.

Ninh Tây nhú mào, từ chối cho ý kiến, chỉ là lấy gương trang điểm ra soi, không nhin được nói lại:

- Năm đó lúc em còn học trung học, những nam sinh này ở sau lưng đều cười nhạo em, còn gọi em là củ cải trắng gì đó. Con người em chẳng có ưu điểm gì, được mỗi cái thù dai nhớ lâu.

Trương Thanh Vân cười ra tiếng, cũng không có ý định hỏi chuyện cũ của Ninh Tây.

Con người lúc còn trẻ, nhiều khi ngây thơ đến mức tàn nhẫn. Có một số người dùng chuyện bắt nạt người khác để làm trò vui. Sau khi lớn lên lại dùng lý do “còn bé chưa hiểu chuyện” để bỏ qua những chuyện đó. Chỉ có những người bị bọn hắn tổn thương là còn giữ lại bóng ma của chuyện cũ.

Anh may mắn Ninh Tây không bị ảnh hưởng bởi những chuyện này, nhưng mà quá khứ không vui ấy, anh chẳng thấy gì hay để mà hỏi lại.

Trương Thanh Vân nói sang chuyện khác:

- Ba ngày sau bộ phim “Lòng đã yêu em” sẽ được trình chiếu. Đây là bộ phim trong nước đầu tiên của em, có thấy khăn trương không? Có cần tôi dẫn em đi đến chùa miếu bái thần không?

- Không phải là bái Phật sao?

Ninh Tây tò mò hỏi lại.

- Thần tiên tại đất mình chắc sẽ nể tình hơn một chút.

- Cảm ơn! Nhưng mà em không cần đâu.

Vốn đầu tư của “Lòng đã yêu em” không nhiều nhưng tốn công sức tuyên truyền, thêm vào đó còn có Sở Hằng đang hot đóng vai nam chính, vì vậy sức kêu gọi rất cao, tỷ lệ vé bán ra ngày đầu tiên cũng không kém.

Phim vừa ra rạp cũng đã có tiếng vang tốt, ngày đầu tiên đạt doanh thu phòng bán vé hơn hai nghìn vạn, so với những bộ phim cùng thể loại tình cảm đô thị cũng là mức cao rồi.

Sau vài ngày, lượng vé bán ra vẫn không giảm, trên mạng cũng bàn luận cực kỳ sôi nổi về bộ phim này. Có không ít những người bình luận phim ảnh đều khen diễn xuất của Sở Hằng trong bộ phim được nâng cao rất nhiều.

Đương nhiên, cũng có một số người cảm thấy so với nam chính và mấy diễn viên lâu năm đóng vai phụ thì nữ chính biểu diễn hơi bình thường.

Bộ phim này thu về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều khá tốt. Ninh Tây đóng vai mỗi tình đầu ánh trắng sáng cũng khiến cho không ít người chú ý. Thậm chí có một số fan của sách gốc còn khen ngợi rằng nhân vật do nàng đóng rất giống với mỗi tình đầu tiểu Ngư trong tưởng tượng của bọn họ.

Người xem Giáp: “Đoạn tiểu Ngư bị xe đâm, ánh mắt quay cận cảnh trong màn hình thực sự quá rung động. Tôi thấy mình như sắp chết chìm trong ánh mắt đó. Đúng rồi, cần nói rõ, tôi là nữ.

Người bình luận điện ảnh: “Trong tiểu thuyết, nhân vật tiểu Ngư chỉ tồn tại trong trí nhớ của nam chính mà không bao giờ miêu tả chi tiết. Những cảnh có cô ấy trong phim cũng rất ít, nhưng đạo diễn quay cô ấy rất đẹp, đẹp đến mức không chân thật. Có lẽ trong tưởng tượng của đạo diễn, cô ấy không chỉ là một nhân vật mà còn là đại biểu cho thời trẻ tốt đẹp. Cho dù cả hai điều đó đều dần tan biến theo thời gian, không thể quay trở lại được nữa. Nữ diễn viên đóng vai tiểu Ngư nắm chắc tâm tình cực kỳ đúng chỗ, tốt đến mức khiến tôi cảm thấy kinh ngạc lẫn vui mừng. Nhân vật này đã trở thành một trong những điểm sáng của bộ phim.

Chương 8

Nhờ bộ phim “Lòng đã yêu em” mà Ninh Tây hơi đỏ lên một chút. Có người hâm mộ tò mò chạy đến weibo của cô, thấy số lượng chú ý chỉ có 3 con số, phát weibo cũng không người bình luận. Vì thế, có nhiều người qua đường vừa đồng tình vừa không chán ghét liền chú ý Ninh Tây.

Đoàn đội tuyên truyền của Cửu Cát cũng rất giỏi, bọn họ cũng không đem chuyện này làm lớn, để tránh cho người qua đường cảm thấy phản cảm với Ninh Tây, chỉ để Ninh Tây đi theo đoàn tuyên truyền bộ phim Lòng đã yêu em, ăn ké theo đoàn làm phim mà thôi.

Đạo diễn của phim thấy Ninh Tây không kém, nên không phản đối sự sắp xếp của Cửu Cát. Bởi vậy, khi đoàn làm phim của bọn họ tham gia tiết mục tổng nghệ để chuẩn bị tuyên truyền thì cũng đưa Ninh Tây đi theo.

Người mới giống như Ninh Tây không có tư cách dùng phòng hóa trang cùng với nam nữ nhân vật chính. Vì vậy, trước lúc thu tiết mục, cô và hai vai phụ khác ở cùng một phòng hóa trang, thành thành thật thật xếp hàng chờ trang điểm.

Nhân viên công tác ở đài truyền hình đều là người khôn khéo, bình thường sẽ không đắc tội với ai. Mà đối với người mới có tiềm lực như Ninh Tây thì bọn họ càng thêm chu đáo, khách khí.

Hai vai phụ có thể đến tham gia tuyên truyền cũng đều là tiền bối trong giới, có thực lực nhưng thiếu nhân khí. Ninh Tây không dám đoạt trước bọn họ, chỉ ngồi bên cạnh chờ đợi.

Có trợ lý trang điểm lo rằng cô ngồi lâu quá nhàm chán còn bê cho cô một cốc nước và cầm một quyển tạp chí đến.

Chờ vai nam phụ hóa trang xong thì cũng đến lượt Ninh Tây. Cô yên lặng ngồi xuống ghế, không tùy ý lời kéo làm quen với thợ trang điểm, nhưng vẻ mặt tươi cười đủ khiến người khác không cảm thấy cô khó thân thiện.

Thợ trang điểm từng gặp qua nhiều nghệ sĩ mới, vì vậy người yên tĩnh bớt việc như Ninh Tây càng dễ làm cho cô có hảo cảm, tâm trạng hơi phiến chán vì trang điểm quá nhiều cũng bình tĩnh hơn.

Đợi tất cả nghệ sĩ hóa trang xong đi ra ngoài, hai thợ trang điểm cùng trợ lý của bọn họ mới thở dài một hơi.

- Ninh Tây kia, nhìn người thật cũng rất đẹp.

Thợ trang điểm Giáp khẽ than một câu, sau đó đưa tay lên mặt làm động tác vung dao:

- Có cái này hay không?

Người trang điểm cho Ninh Tây lắc lắc đầu:

- Hoàn toàn tự nhiên đấy!

Nghệ sĩ có phẫu thuật thẩm mỹ hay không thì thợ trang điểm bọn họ biết rõ nhất. Chỉ là mọi người đều lẫn lộn trong giới, biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, giả ngu ngơ với nhau mà thôi.

- Không trách Cửu Cát coi là bảo bối để nâng. Tướng mạo tốt, có độ công nhận cao, về sau không thiếu người để ý.

Thợ trang điểm giáp sắp xếp lại đồ nghề trang điểm:

- Nói không chừng lần này bọn họ thật sự nâng lên được một đóa tiêu hoa.

Tiết mục tổng nghệ đều có kịch bản, nhưng dù có thì chỉ là tổng thể chung, không thay đổi mà thôi. Còn chi tiết thì lại cần đến các vị khách quý tham gia tổng nghệ tự xử lý, làm sao tăng sự lên chú ý của tiết mục.

Ninh Tây vừa là người mới vừa là vai phụ nhỏ nên không thể xông ra đoạt danh tiếng của nhân vật chính được. Nếu thật sự thế thì dù nhân vật chính không ngại, người hâm mộ nhân vật chính lẫn người hâm mộ qua đường cũng sẽ nhìn cô không vừa mắt.

Đến gần hết tiết mục, người chủ trì liền hỏi nhân vật nam chính Sở Hằng:

- Tất cả mọi người chúng ta đều biết trong bộ phim này có đến 3 cô gái thích anh. Vậy anh nói xem, anh thích nhất là người nào?

Sở Hằng ra vẻ hoảng sợ nhìn về phía nam chủ trì:

- Anh Giang, anh định đẩy tôi vào chỗ bất nghĩa hay sao?

- Hóa ra cậu nhìn ra rồi hả?

Nữ chủ trì cầm micro cười lớn và nói:

- Anh ta đang ghen ghét anh được nhiều người đẹp yêu mến nên cố tình gây chuyện đấy.

- Đây đây đây, ai nói đấy! Anh Giang tôi đây đáng vẻ đường đường, trên đời có một, chẳng lẽ lại không ai yêu thích.

Nam chủ trì quay về phía người xem ở dưới khán đài:

- Mọi người nói xem có đúng hay không?

Nhưng mà những người xem cực kỳ không nể tình, đồng loạt phát ra tiếng xùy.

Anh Giang tỏ vẻ bị thương tổn:

- Các bạn sao lại thế? Trước khi Sở Hằng đến đây, còn nói tôi là nam thần các bạn yêu nhất. Giờ Sở Hằng vừa đến, tôi lại thành người đáng thương không ai ngó tới rồi.

Anh ta quay đầu lại, nhìn qua ba nữ nghệ sĩ trên đài, sau đó đưa micro về phía Ninh Tây:

- Ninh Tây, cô nói xem, tôi với Sở Hằng, ai đẹp trai hơn?

Từ khi Ninh Tây lên đài đến giờ vẫn chưa nói chuyện gì, anh Giang có quan hệ không kém với Trương Thanh Vân nên cố tình cho Trương Thanh Vân chút mặt mũi.

- Anh Giang muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?

Trong màn hình, mỹ nhân hơi cau mày, đôi môi đỏ mọng khẽ cắn khiến người ta nhìn vào không nhìn được mà cảm thấy thương tiếc.

Anh Giang tò mò hỏi:

- Nói dối thì thế nào?

- Sở Hằng đẹp trai hơn anh một chút!

Hai mắt anh Giang lập tức tỏa sáng:

- Vậy nói thật thì sao?

- Nói thật thì...

Ninh Tây hơi nghiêng đầu nhìn về Sở Hằng đang đứng cạnh nữ chính:

- Sở Hằng đẹp trai hơn anh rất nhiều!

Lời nói vừa ra, toàn trường cười to, nhất là có không ít người hâm mộ của Sở Hằng đều hoan hô, hét ầm lên.

Anh Giang che ngực, quay đầu sang nói với đạo diễn ở chỗ khuất:

- Đạo diễn, mau gọi 120 giúp tôi với. Trái tim tôi bị tổn thương nghiêm trọng, cần cấp cứu.

Ninh Tây đưa tay che miệng, cười đến rung nhẹ hai vai. Sau đó, camera lại quay cho cô một cảnh đặc tả.

Người đẹp chính là người đẹp, cho quay đặc tả cực kỳ gần cũng đẹp không thể bắt bẻ được gì.

Sau khi quay xong tiết mục, đạo diễn và người chế tác cùng nhau cất nôi, biên tập lại tiết mục. Ông cười bảo:

- Trong tiết mục lần này, mấy vị quay phim của tổ tiết mục chúng ta hình như đều quay cận cảnh cho người mới thì phải.

Người chế tác uống ực một ngụm cà phê, nhìn màn hình quay cận cảnh làn da Ninh Tây không một chút tỳ vết, giọng nói mang theo kinh diễm:

- Người đời dù sao cũng thiên vị người đẹp mà.

Đạo diễn suy nghĩ một chút:

- Giữ lại hai màn ảnh cận cảnh cho vào tiết mục đi.

- Được!

Chế tác khế gặt đầu, sau đó chọn lấy hai cảnh đặc tả đẹp nhất để lại.

Hai ngày sau, khi tiết mục này phát sóng, Ninh Tây phát hiện weibo của mình đã có hơn hai trăm ba mươi nghìn người hâm mộ, bình luận ở bên dưới đều là bảo cô đăng ảnh tự chụp.

- Vậy là... em dựa vào khuôn mặt để kéo fan à?

Ninh Tây ôm hộp bắp rang, lười biếng dựa vào ghế sa lon trong văn phòng Trương Thanh Vân.

- Có thể dùng mặt để kéo fan là tốt rồi.

Trương Thanh Vân nhìn thấy cô chẳng buồn cử động liền bảo:

- Chu Chính Xuyên vừa lấy được đại ngôn của một nhãn hiệu lớn, cần một nữ diễn viên phối hợp, tôi sẽ tranh thủ lấy cho em rồi.

- Nhãn hiệu gì thế?

Ninh Tây bỏ bắp rang bơ xuống, hơi tò mò.

- Quần áo nam Thương Hạc.

- Nhãn hiệu quần áo nam lớn nhất trong nước?

Ninh Tây giơ ngón tay lên:

- Ngay cả đại ngôn cũng có thể lấy được, anh Chu thật là giỏi.

- Lấy địa vị của em bây giờ, nếu có thể thuyết phục được người của trang phục Thương Hạc để em làm người phối hợp với Chu Chính Xuyên thì có đề chúng ta đưa tiền cho họ cũng được.

Trương Thanh Vân thở dài:

- Chỉ là chuyện này em đừng ôm hy vọng quá nhiều.

Ninh Tây tùm tùm gặt đầu:

- Em biết rõ rồi. Cảm ơn anh Trương.

Thấy cô như vậy, Trương Thanh Vân cũng không tiện nói thêm gì nữa, đầu óc nhanh chóng hoạt động, nghĩ xem phải nhờ đến chỗ nào mới có thể lấy được vai phụ của quảng cáo này cho Ninh Tây.

Nhưng mà chuyện thường xảy ra ngoài sự đoán trước của mọi người. Bên này Trương Thanh Vân còn chưa nghĩ được biện pháp tốt nào thì bên trang phục nam Thương Hạc đã gọi điện tới, ý bảo là người phụ trách của bọn họ nhìn thấy ảnh bình thường của Ninh Tây, cảm thấy cô vô cùng thích hợp với nhân vật bên trong quảng cáo, vì vậy mời Ninh Tây tham dự quay chụp quảng cáo.

Đồng thời bọn họ cũng truyền hợp đồng qua, giá cả tương đương với nghệ sĩ hạng hai.

Trương Thanh Vân cảm thấy kỳ lạ, liền gọi điện hỏi thăm người đại diện của Chu Chính Xuyên. Bên kia lại bảo rằng chỉ nói qua với người phụ trách của Thương Hạc, cũng chưa bảo thêm gì cả.

Trương Thanh Vân liền hỏi Ninh Tây:

- Em có quen biết với người của Thương Hạc?

Ninh Tây lắc đầu: “Không biết.”

Trương Thanh Vân nhìn đi nhìn lại hợp đồng trong tay. Điều lệ rõ ràng, không có cạm bẫy, hơn nữa giá cả cũng cao hơn giá trị bây giờ của Ninh Tây. Loại khác thường này khiến anh nhíu nhíu mày. Anh từng thấy nhiều những giao dịch dơ bẩn của giới giải trí rồi, vì vậy gặp chuyện thế này không thể không suy nghĩ.

- Lúc quay quảng cáo, tôi sẽ đưa em đi.

Trương Thanh Vân nghĩ ngợi một hồi, đành bỏ nghi ngờ sang một bên, dặn dò Ninh Tây:

- Đến lúc đó, nếu có người mời em ăn cơm hay gì khác thì em phải nói sớm cho tôi biết, không được đồng ý dễ dàng đấy.

Cửu Cát bọn họ là công ty giải trí chính quy, không liên quan đến mấy vụ làm ăn khác.

Quảng cáo được quay chụp tại bờ biển ven thành phố. Lúc đến đây rồi Ninh Tây mới phát hiện ra nơi này hơi lạnh. Cô mặc váy đồ bằng lụa mỏng để quay chụp, suýt chút nữa lạnh cóng. Vì vậy, Ninh Tây đành phải khoác thêm áo khoác dày, ngồi co rụt trên ghế để thợ trang điểm làm tóc.

- Sợ lạnh đến thế cơ à?

Chu Chính Xuyên đưa cho cô một cốc cà phê nóng, vì không làm hồng son môi còn cần thận cảm thêm ống hút vào.

- Uống mấy ngụm cho ấm người, đợi một lát nữa bắt đầu cũng dễ chịu hơn chút.

- Cảm ơn sư huynh!

Ninh Tây uống mấy ngụm cà phê, rồi kê cho thợ trang điểm đánh phấn lên mặt, trong đầu thì tưởng tượng đây không phải mặt mình mà là một bức tường.

Đạo diễn đi tới nói cho hai người biết yêu cầu mà mình cần. Điều Ninh Tây phải làm được chính là phải đẹp.

Đẹp giống như một vùng nước, đẹp giống như một đoàn lửa, đẹp đến mức như tuyết trắng không nhiễm bụi trần... Nói tóm lại là phải làm sao cho người nhìn quảng cáo không dời ánh mắt đi là được.

Chu Chính Xuyên là nhân vật chính nên chắc chắn sẽ quay chụp riêng trước. Ninh Tây ngồi ở một bên nhìn Chu Chính Xuyên không chế nhân vật mình

đóng vô cùng tốt, cũng hiểu vì sao anh ta có thể lẫn lộn rất khá trong giới này rồi.

Có tướng mạo, có năng lực lại biết làm người! Ở trong giới này, nam nghệ sĩ như vậy thường phát triển được.

Trên thực tế, trong ngành giải trí, nam nghệ sĩ thường nhẹ nhõm hơn nữ nghệ sĩ rất nhiều, bởi vì người đời thường hà khắc hơn với nữ nghệ sĩ.

- Tiểu thư Ninh Tây, chuẩn bị đến cô ra sân khấu rồi.

Một vị nhân viên công tác chạy tới, giọng điệu cực kỳ khách khí.

- Được! Cảm ơn.

Ninh Tây đứng lên, hít sâu một hơi rồi bỏ áo khoác trên người xuống, lộ ra chiếc váy dài màu đỏ xinh đẹp động lòng người.

Trên bờ cát, một chiếc xe du lịch từ từ dừng lại, mấy nam nữ mặc đồ công sở đi xuống xe.

- Thường tổng, phía trước chính là chỗ quay chụp quảng cáo sản phẩm mới của chi nhánh công ty chúng ta.

Một nam nhân trung tuổi chỉ về phía trước và hỏi:

- Ngài có muốn qua xem không?

Thực tế thì trong lòng ông ta cũng không chắc rằng ông chủ mình có cảm thấy hứng thú với mấy chuyện như thế hay không.

Người kia nhìn về phía quản lý chỉ, gió biển thổi bay tóc anh khiến khuôn mặt anh thêm vài phần dụ xuống.

- Nếu như đã đến thì đi xem đi.

Anh quay lại nói với quản lý:

- Mấy năm nay quần áo nam Thương Hạc làm rất được.

Nghe được câu khen ngợi đó, quản lý liên tục khoa tay múa chân, miệng thì bảo đây là công lao của tất cả mọi người, nhưng ánh mắt không che giấu được sự vui mừng.

Chương 9

- Nhìn bên này, cười đẹp một chút, ánh mắt đa tình thêm chút nữa.

Đạo diễn quảng cáo chăm chú nhìn lên màn hình giám sát, cầm lấy loa phóng thanh chỉ đạo Ninh Tây thực hiện các động tác.

- Được rồi! Đi thôi!

Đạo diễn rất hài lòng với khả năng tiếp thu cũng như linh tính của Ninh Tây.

- Đi về phía biển! Máy thổi gió chuẩn bị.

Bàn chân trắng nõn, biển rộng vô biên, váy dài đỏ tươi như máu bay múa trong gió. Giờ phút này, Ninh Tây đẹp như trong tranh vẽ. Đến khi đạo diễn nói quay chụp xong, cô lập tức phi lên khỏi mặt nước, cái gì mà mị lực, xinh đẹp các thứ đều biến mất tăm tít.

Trương Thanh Vân vội vàng quần cho cô một cái khăn lông to, còn khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài lên người. Tiểu Dương thì bê cho cô một cốc trà sữa nóng. Ninh Tây duỗi bàn tay lạnh buốt cầm lấy cốc trà sữa, hận không thể co hết cả người lên trên ghế.

Cũng may vì quay chụp nên trang điểm của cô khá đậm, nếu không chắc hẳn bây giờ màu môi sẽ tái nhợt, khó coi.

Vội hít thở mấy cái, Ninh Tây dùng khăn giấy lau qua mũi hơi ửng đỏ của mình, sau đó quay ra hỏi Trương Thanh Vân:

- Anh Trương à, em còn mấy cảnh quay nữa?

Lúc quảng cáo được chiếu có lẽ không có nhiều cảnh của cô, nhưng không có nghĩa là cô chỉ phải quay chụp mấy cảnh như vậy. Vì hiệu quả của quảng cáo, đạo diễn nhất định sẽ thử nhiều cảnh, sau đó chọn lựa cái nào tốt nhất, phù hợp nhất với Chu Chính Xuyên.

Cô là người mới, so với Chu Chính Xuyên thì địa vị khác biệt như ngày và đêm. Vì vậy tất cả mọi chuyện đều lấy Chu Chính Xuyên làm trọng cũng là chuyện bình thường.

- Sư muội, vẫn ổn chứ?

Chu Chính Xuyên đi tới, trên người anh mặc bộ âu phục do Thương Hạc cung cấp, nhìn qua rất có khí thế.

- Vẫn ổn!

Ninh Tây cười cảm ơn, vài sợi tóc nhỏ rủ xuống chiếc cổ trắng nõn, nhìn qua có mấy phần điềm đạm đáng yêu.

Chu Chính Xuyên ánh mắt mang ý cười, đang chuẩn bị mở miệng thì nghe phía sau đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào. Anh quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông đang đi về phía bên này, bên cạnh anh ta có vô số người vây quanh.

Người đàn ông này mặc tây trang màu đen, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, đi giữa đám người trông giống như vương giả mang theo vàng sáng, nổi bật nhất trong số tất cả những người kia.

Chỉ thấy ở trước mặt người kia, người phụ trách của Thương Hạc cẩn thận từng ly từng tí thì Chu Chính Xuyên cũng ý thức được người đến có thân phận không phải bình thường.

- Chính Xuyên, Ninh Tây, đây là ông chủ của Tổng công ty chúng tôi đây.

Nhân viên công tác của Thương Hạc sợ hai nghệ sĩ này không biết thân phận của ông chủ, nhờ đâu lại làm cho ông chủ mất hứng liền nhỏ giọng nhắc nhở bọn họ.

- Thường tiên sinh, xin chào ngài!

Chu Chính Xuyên biết rõ, tuy rằng địa vị của anh ta ở trong giới không thấp nhưng trước mặt mấy nhân vật lớn này thì cũng chẳng là gì. Đối phương chỉ cần nói vài câu cũng đủ khiến cho nỗ lực mấy năm nay của mình hóa thành mây khói.

- Xin chào!

Người nam nhân được gọi là Thường tiên sinh không tỏ thái độ cao ngạo mà khẽ gật đầu với anh:

- Công tác vất vả rồi!

- Nên như vậy! Có thể làm đại diện cho trang phục Thương Hạc là vinh hạnh của tôi!

Chu Chính Xuyên cũng gặp qua một ít người thành đạt rồi. Phần lớn những người này đều rất lịch sự, lễ nghĩa đầy đủ, phong độ nhẹ nhàng. Nhưng nếu có người cho rằng bọn họ dễ nói chuyện, tính cách ôn hòa thì đây chính là tìm đường chết.

Lễ nghĩa chẳng qua là mặt nạ của những người ở tầng lớp thượng lưu mà thôi. Dưới lớp mặt nạ, có ai mà không quả quyết giết chóc, mưu kế hơn người. Nếu không thì những người này làm sao có thể tồn tại ở đỉnh Kim tự tháp cho được.

- Ông chủ, anh ta là người phát ngôn sản phẩm của công ty con của chúng ta, tên là Chu Chính Xuyên, nghệ sĩ của công ty văn hóa giải trí Cửu Cát.

Người phụ trách thấy ông chủ dường như rất hài lòng với người phát ngôn mà bọn họ chọn, trong lòng không khỏi yên tâm.

- Ủ!

Thường tiên sinh khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua Chu Chính Xuyên, nhìn vào Ninh Tây ở phía sau.

Ninh Tây đang trùm khăn lông, khoác áo khoác, đầu tóc hơi ẩm ướt xoa bên người, thoạt nhìn có chút chật vật.

Người phụ trách thấy ông chủ nhìn về phía Ninh Tây liền vội nói:

- Đây là nghệ sĩ phối hợp cho Chu Chính Xuyên!

Còn tên gọi là gì thì ông ta cũng không nhớ rõ lắm.

Lúc ấy trong một đồng ảnh, hắn đã cảm thấy ánh mắt của nữ nghệ sĩ này rất hấp dẫn, hơn nữa cực kỳ rõ nhận ra. Ảnh chụp của những nữ nghệ sĩ khác để lẫn với nhau hắn căn bản không phân biệt được ai với ai. Thêm vào đó Chu Chính Xuyên cũng từng nói qua với hắn về nữ nghệ sĩ này, hắn liền thuận tiện gật đầu.

Nghệ sĩ của Cửu Cát hợp tác với Thương Hạc của bọn họ không ít, hắn cũng dứt khoát thuận nước dòng thuyền, cho đối phương một hợp đồng với điều khoản tốt.

Nữ nghệ sĩ này hình như gọi là... cái gì Tây?

- Thường tiên sinh, xin chào ngài! Tôi là Ninh Tây, rất vinh hạnh được gặp ngài!

Ninh Tây vuốt tóc ra sau mang tai, áo khoác trên người cô liền rơi xuống đất, lộ ra khăn lông đang choàng trên người cô.

Thường tiên sinh nhìn thấy áo khoác trên mặt đất liền bước lên trước nhặt lên, rất lịch sự khoác cho cô rồi lui về sau hai bước và nói:

- Bờ biển gió lớn!

Có người từng nói, đàn ông cách phụ nữ gần quá sẽ khiến cho phụ nữ cảm thấy có tính công kích. Ninh Tây phát hiện vị Thường tiên sinh này lui ra sau hai bước vừa vặn là một khoảng cách có cảm giác an toàn lại rất lễ phép.

- Cảm ơn!

Cô đưa một tay giữ lấy vạt áo khoác, mỉm cười lễ phép với Thường tiên sinh.

Thường tiên sinh vươn tay về phía cô:

- Tôi là Thường Thời Quy, hy vọng về sau có cơ hội hợp tác với Ninh tiểu thư!

- Hy vọng có thể có cơ hội này!

Ninh Tây cười, bắt lấy tay đối phương. Tay cô quá lạnh, tay của anh lại cực kỳ ấm áp.

Bắt tay rất nhanh liền bỏ ra, trợ lý đứng phía sau Thường Thời Quy hai tay đưa cho Ninh Tây một tấm danh thiếp.

Danh thiếp thiết kế đơn giản mà phóng khoáng. Ba chữ Thường Thời Quy in cực kỳ vuông vắn, không hề bay lượn hoa mỹ gì.

Ninh Tây cầm một tấm danh thiếp của mình từ tay Trương Thanh Vân, đang định đưa cho trợ lý của Thường Thời Quy thì anh đã tự tay đón lấy.

Cô cười không nói thêm gì. Lấy thân phận của Thường Thời Quy, cô nói nhiều quá lại thành không phù hợp.

Thường Thời Quy quay đầu lại nói với đạo diễn:

- Mọi người cứ tiếp tục quay, không phải để ý đến tôi!

Đạo diễn vội vàng gật đầu đồng ý. Thật ra ông cũng sợ tiền độ quay chụp bị chậm trễ. Buổi chiều qua 4 - 5 giờ thì nơi này sẽ lạnh hơn, đến lúc đó ảnh hưởng tới hành động của diễn viên, hiệu quả của quảng cáo sẽ kém đi nhiều.

Thường Thời Quy ngồi trên ghế, vẻ mặt bình thản nhìn đôi nam nữ đang dặt tay ngọt ngào trên bờ biển.

Sóng biển kéo tới, người nữ mặc váy đỏ lao đảo một bước, người đàn ông bên cạnh liền đỡ lấy cô.

- Không sao không sao! Cảnh này quay lại một lần nữa!

Có ông chủ ngồi bên cạnh, giọng nói của đạo diễn cũng nhỏ đi mấy phần.

Thường Thời Quy đứng lên.

Trợ lý có chút khẩn trương nhìn anh: - Ông chủ?

- Tôi đi bốn phía nhìn một chút!

Thường Thời Quy nói đến đây, ánh mắt đảo qua chỗ bờ biển, sau đó đi về một hướng khác. Trên đất cát lưu lại từng dấu bước chân của anh.

Mấy nhân viên đi cùng anh cũng vội vã đi theo, sợ rằng tiếp đón không chu toàn khiến ông chủ thấy khó chịu.

- Ông chủ, bốn giờ chiều ngài có hẹn gặp mặt Tổng giám đốc của Hồng thành quốc tế. Tối nay lúc 6h30 ngài cần tham gia một bữa tiệc rượu!

Thư ký nhìn đồng hồ, nhỏ giọng hỏi:

- Bây giờ ngài có muốn tìm một chỗ để dùng cơm trưa luôn không?

Thường Thời Quy giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ trưa, anh khẽ gật đầu:

- Những nhân viên công tác quay chụp quảng cáo kia cũng sắp xếp cơm trưa luôn đi!

- Vâng!

Thư ký gật đầu, xoay người đi nói với người phụ trách của Thương Hạc.

Người kia nghe xong, lại nghĩ tới thái độ của ông chủ với nữ nghệ sĩ kia, trong lòng cũng không biết ý của ông chủ là gì?

Không lẽ ông chủ có ý với nữ nghệ sĩ kia??

Nhưng mà nghe nói từ trước đến giờ ông chủ giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc... Liệu có phải bản thân mình suy nghĩ nhiều quá?

Được rồi! Không cần biết có phải nghĩ quá nhiều hay không, cứ đối xử khách khí một chút với nữ nghệ sĩ này. Dù sao cũng sẽ không sai lầm gì.

Quay chụp xong, Ninh Tây liền cầm đến hộp cơm siêu hào hoa từ nhân viên công tác của Thương Hạc. Sau khi mở nắp hộp, thấy được đồ ăn phong phú, cô có chút tò mò hỏi Chu Chính Xuyên:

- Sư huynh, tổ quay chụp quảng cáo đều hào phóng như thế này à?

Chu Chính Xuyên uống một ngụm nước trắng, lắc đầu nói:

- Đây là gặp may thôi. Bình thường thì không tốt như thế này đâu!

Đây cũng không phải lần đầu anh hợp tác với Thương Hạc. Những lần trước món ăn không phong phú như bây giờ.

- Đúng là công ty lớn có khác!

Ninh Tây đúng là đói bụng, hơn nữa các món ăn phần lớn đều là món mình thích vì vậy không nhịn được mà ăn nhiều một chút.

Cũng may cô ăn gì cũng không lộ bụng, nếu không đạo diễn lại buồn bực rồi.

Buổi chiều quay chụp rất thuận lợi, Ninh Tây quay xong tất cả các cảnh cũng chưa đến bốn giờ. Cô thay trang phục đạo cụ, mặc lại đồ của mình, chào hỏi mọi người trong đoàn rồi lên xe Trương Thanh Vân đi về.

Xe vừa ra khỏi bãi đỗ thì cô thấy đằng sau có một chiếc Bentley màu đen đi ra, theo sau còn có mấy chiếc xe hàng hiệu khác nữa.

Trương Thanh Vân giảm bớt tốc độ, lái xe sang một bên cho mấy chiếc xe kia vượt lên trước.

Đội toàn bộ số xe kia đi qua, Trương Thanh Vân mới tiếp tục đi.

- Em có biết thân phận của vị Thường tiên sinh kia không?

Ninh Tây im lặng rồi nói:

- Nhân viên của Thương Hạc gọi anh ta là ông chủ, anh ta lại họ Thường. Có lẽ em đoán được thân phận của anh ta rồi.

- Tầm danh thiếp mà anh ta đưa cho em, em nhớ cất giữ cẩn thận, coi như không dùng làm gì thì cũng là có cái để khoe ra. Tổng giám đốc của Thường thị chủ động đưa danh thiếp cho em, người khác muốn mà không được đâu!

Trương Thanh Vân cười khẽ:

- Buổi chiều em có thể quay chụp thuận lợi như vậy cũng là vì vị này chủ động bắt tay với em đấy!

Nếu không, bằng vào địa vị lúc này của Ninh Tây thì quảng cáo hôm nay còn nhiều giấy vò.

- Người đời tôn trọng địa vị, quyền lợi và tiền tài. Đây cũng là bình thường thôi mà!

Ninh Tây cầm lấy danh thiếp mà trợ lý của Thường Thời Quy đưa cho mình. Bên trên chỉ có tên Thường Thời Quy cùng một dãy số điện thoại. Cô cười cười, bỏ tấm danh thiếp vào trong túi của mình.

Trương Thanh Vân bật cười:

- May mắn là em không thanh cao đến mức chẳng thèm ngó tới quyền quý.
- Em giống kiểu người đó hay sao?

Ninh Tây lắc lắc ngón tay:

- Quyền quý cũng không phải điều gì xấu, tại sao phải chịu những người bình thường coi khinh?
- Em nói rất đúng!
- Thừa nhận mình là một người bình thường cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Ninh Tây chống cằm, nụ cười có chút lạnh:

- Chán ghét nhất chính là đám người cặn bã mượn dùng tiền tài quyền thế để đùa bỡn ức hiếp người khác, chứ không phải do bản thân của chúng.

Tiểu Dương ngồi bên cạnh nhìn thấy trong mắt Ninh Tây tràn đầy lạnh lùng và trào phúng, thế nhưng Ninh Tây như vậy lại đẹp đến kinh động lòng người, giống như nữ thần đi ra từ trong đêm tối, làm cho người ta không nhìn được mà run rẩy.

Chương 10

Sau khi tiết mục tổng nghệ được phát sóng, bởi vì chủ đề về bộ phim “Lòng đã yêu em” đang hot khiến cho không ít người hâm mộ đều ngồi canh trước ti vi chờ tiết mục, làm cho tỷ lệ người xem từ từ dâng lên.

Tỷ lệ người xem cao, tổ tiết mục đương nhiên vui vẻ, nhưng mà fan hâm mộ của nữ chính Lương Thiên Nhã lại không vừa lòng. Bởi vì bọn họ phát hiện, ngay từ đầu tiết mục, nữ số hai Tăng Tuyết liên tục đoạt màn ảnh. Có đôi khi rõ ràng người dẫn chương trình đang nói chuyện với Sở Hằng và Lương Thiên Nhã thì cô ta cũng với sang nói chen vào, đúng là tìm đủ mọi cách để gây chú ý.

Tiết mục kết thúc, fan của Lương Thiên Nhã liền bùng nổ. Lúc này đã có người lên weibo phát chủ đề, nói về mặt muốn nổi tiếng của Tăng Tuyết quá khó nhìn, cũng không nhìn lại xem ai mới là nhân vật chính...

Tăng Tuyết tuy không nhiều nhân khí bằng Lương Thiên Nhã nhưng cũng có một đám fan cuồng. Bọn họ thấy thần tượng nhà mình bị chê bai liền xắn tay áo lao vào cuộc chiến. Vì vậy hai bên bắt đầu nói nhau đến đất trời u ám, trăng sao ảm đạm.

Hai bên chiến tranh quá dữ dội liên lụy cả đến Sở Hằng. Fan bên này nói Sở Hằng quan hệ tốt với thần tượng nhà mình, fan bên kia lại bảo hai ngày trước Sở Hằng còn quay chụp ảnh bìa tạp chí với thần tượng nhà mình.

Hằng fan sợ nam thần nhà mình bị kéo xuống nước nên cũng không dám tùy tiện nói chuyện. Ai biết được bọn họ cẩn thận như vậy rồi mà cuối cùng vẫn bị dính dáng vào.

Hóa ra fan hâm mộ của hai bên cãi nhau đến mức cực kỳ khó coi, fan Sở Hằng lại không ra mặt giúp đỡ bên nào, mà Sở Hằng cũng không đứng về phía thần tượng của bọn họ khiến bọn họ mất hứng, bắt đầu phàn nàn rằng Sở Hằng không có phong độ thân sĩ, chỉ trông mắt nhìn mọi chuyện nháo lón, không biết đường đứng ra ngăn cản này nọ.

Mắt thấy nam thần bị kéo xuống nước, Hằng fan đâu ngồi yên được, hai nhà tranh đấu rất nhanh biến thành ba nhà hỗn chiến, toàn bộ internet tranh đấu đến mức chướng khí mù mịt, người qua đường không liên quan thì nhao nhao tránh né.

Ninh Tây lên mạng xem, thấy sức chiến đấu siêu cao của fans hâm mộ ba nhà, nhịn không được mà than thở:

- Những người hâm mộ này thật lợi hại.
- Hành động của người hâm mộ nhưng thần tượng lại phải chịu trách nhiệm. Bọn họ gây chuyện như vậy, đối với nghệ sĩ vừa có lợi cũng có hại.

Trương Thanh Vân nhìn qua các bình luận của người hâm mộ, nhìn nhiều rồi thành quen, nói:

- Chỗ tốt là để cho nhà đầu tư hoặc bên phía quảng cáo thấy được sức ảnh hưởng của nghệ sĩ. Chỗ xấu chính là khiến cho những người qua đường, không liên quan cảm thấy phản cảm với nghệ sĩ.

Ninh Tây tắt website đi, ngáp rồi bảo:

- Được rồi! Dù sao cũng không liên quan tới em.

Trương Thanh Vân cho rằng cô hâm mộ bọn họ vì có nhiều fan ủng hộ như vậy liền an ủi:

- Yên tâm đi! Sau này em cũng sẽ có rất nhiều fan cuồng đấy.

Ninh Tây cười cười không có ý kiến gì.

Có câu nói rằng không nên nói trước cái gì.

Lần này có năm nghệ sĩ tham gia tiết mục tổng nghệ, fan hâm mộ của ba nhà đang gây nhau, vì vậy có người qua đường rảnh rỗi đột nhiên nói:

- Chẳng lẽ các người không cảm thấy rằng nam phụ và nữ số ba rất đáng thương hay sao? Thật ra sau tối hôm trước xem xong tiết mục, ta đã muốn nói

rằng nữ số ba thật đẹp. Dưới màn ảnh camera đặc tả trong nước ta mà đẹp không tỳ vết như vậy thì phải đẹp tới mức nào cơ chứ?

Bạn trên mạng phát weibo này xong còn kèm theo hình của nam phụ và Ninh Tây.

Nam phụ dáng người khôi ngô, nhìn trong ảnh thấy cực kỳ nam tính. Mà ảnh của Ninh Tây là ảnh chụp lại từ màn hình. Trong ảnh chụp lại, cô cười cong mày, nhìn qua rất hiền hòa, thân thiện.

Cũng không trách người bạn trên mạng này bảo vậy. Bởi vì có quá nhiều nghệ sĩ nước ngoài đến nước Hoa để tuyên truyền. Dưới màn ảnh quay chụp của nước Hoa, ngay cả một cái mụn trên mặt cũng có thể nhìn rõ rành mạch. Vì vậy còn có người trêu đùa rằng camera của nước Hoa kiểu như một dạng tồn tại của thần, nhưng mà kèm theo vàng sáng biến xấu.

Cái weibo này được vô số người qua đường chia sẻ, phần lớn những người chia sẻ đều có thêm icon cười to, hơn nữa còn tỏ vẻ “đau lòng cho nam phụ và nữ số ba”.

Mọi người đều có tâm lý phản nghịch đấy. Những bạn trên mạng này chưa hẳn thật sự yêu thích nam phụ và Ninh Tây, chỉ là bọn họ nhìn ba nghệ sĩ kia thấy phiền, lại càng không muốn nhảy vào bàn luận với fan của ba nghệ sĩ kia, vì vậy mượn cái weibo này phát tiết một chút lòng bất mãn của mình.

Vì vậy Ninh Tây cứ như vậy đột nhiên đỏ một chút, người theo dõi trên weibo cũng tăng thêm mấy chục nghìn người.

Đoàn đội công tác của Cửu Cát vốn định mượn chuyện này để lăng xê Ninh Tây một chút nhưng bị Trương Thanh Vân ngăn cản.

- Công ty chúng ta muốn bồi dưỡng ra một nữ nghệ sĩ có danh tiếng, có thực lực chứ không phải chỉ là một người nổi tiếng nhờ mấy xì căng đan, tin hot trên internet. Ninh Tây có thực lực này, tôi tin tưởng cô ấy!

Lưu Khôn ngồi bên cạnh gõ gõ tàn thuốc, vờ vai anh và bảo:

- Nghe nói lúc Chu Chính Xuyên mang Ninh Tây đi quay chụp quảng cáo thì gặp phải ông chủ của Thường thị hả?

Trương Thanh Vân liếc nhìn Lưu Khôn, sau đó bắt đắc dĩ cười bảo:

- Chỉ là lộ cái mặt, chào hỏi một câu. Nhân vật lớn như vậy, ai dám thật sự lời kéo làm quen cơ chứ?

- Có thể lộ cái mặt trước nhân vật như vậy cũng là tốt rồi.

Lưu Khôn cười hắc hắc mấy tiếng. Anh biết rõ Trương Thanh Vân từ trước đến giờ làm việc cẩn thận, lời anh ta nói cũng không thể tin tưởng 100% được.

- Nếu biết Ninh Tây không chịu thua kém như vậy, lúc đấy tôi sẽ không đòi người cho anh.

- Mấy nghệ sĩ trên tay anh, có ai không phải cây rọng tiền cơ chứ.

Trương Thanh Vân thấp giọng cười cười:

- Hiện giờ tôi mang mỗi Ninh Tây, làm sao so với anh được?

Lưu Khôn nghe vậy liền hơi thở dài:

- Anh có quyết đoán. Dù sao tôi cũng không dám làm như anh!

Trong tay Trương Thanh Vân vốn có mấy nghệ sĩ kiếm được tiền, nhưng vì mang Ninh Tây nên đã chuyển hết cho người khác, cuối cùng là vì cái gì?

- Coi như là tự mình đánh cuộc một phen.

Trương Thanh Vân cúi đầu cười nói:

- Tôi vì tiền đã dốc sức làm hơn mười năm, ngẫu nhiên làm vì bản thân mình, có gì mà không được.

Lưu Khôn im lặng một lúc, sau đó thở dài vỗ vỗ vai anh:

- Anh nói rất đúng! Mà dù có thất bại thì lấy năng lực của anh, mang nghệ sĩ nào không được.

- Cảm ơn!

Trương Thanh Vân đưa điều thuốc lên rít mạnh một hơi, nét mặt chìm trong khói thuốc, có chút mơ hồ.

Lưu Khôn nhìn anh, lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối lúc nhàm chán rảnh rỗi, Ninh Tây ngồi xem bình luận dưới weibo của mình, thấy một người hâm mộ nói rằng bạn trai chê mình béo, thường xuyên chọn ba lấy bốn, bình thường cũng không ôn nhu. Cô thấy mình rất thất bại những lại không nỡ bỏ đoạn tình cảm này...

Có lẽ trong sinh hoạt ngoài đời thật, người hâm mộ này xấu hổ không dám nói với người khác chuyện của bản thân nên mới phát đến weibo của Ninh Tây để giảm bớt một phần áp lực.

Đọc được comment này xong, Ninh Tây hơi do dự, sau đó trả lời lại bình luận.

Ninh Tây trả lời Hùng Bảo Bảo:

- Từ góc độ sức khỏe mà nói, cân nặng vượt chỉ tiêu là không tốt. Bình thường bạn nên vận động nhiều hơn, giữ cho thân thể khỏe mạnh. Từ góc độ tình cảm mà nói, tôi cảm thấy giữa người yêu nên bao dung lẫn nhau chứ không phải chịu đựng nhau mà không nói. Người yêu của bạn nếu thấy bạn quá béo thì đáng lẽ đầu tiên anh ta phải lo lắng chứ không phải là chê trách. Nếu như anh ta cứ cả ngày chọn ba lấy bốn, tôi đề nghị bạn tặng cho anh ta một bao thuốc giảm cân, rồi để cho anh ta bay lên trời như điều gặp gió đi.

Bài trả lời này đăng lên khiến cho không ít người hâm mộ vây xem. Phần lớn mọi người đều cảm thấy những lời Ninh Tây nói có lý, nhưng cũng có người cảm thấy Ninh Tây chỉ nói mồm mà thôi. Có người hâm mộ Hùng Bảo Bảo được nữ thần trả lời, lại có người an ủi tâm trạng của Hùng Bảo Bảo.

Hùng Bảo Bảo thấy Ninh Tây trả lời mình liền kích động tới mức nói năng lộn xộn, sau đó buồn rầu nói rằng mình căn bản không giảm được cân.

Ninh Tây trả lời Hùng Bảo Bảo:

- Không thử cố gắng thì đừng nghi ngờ chính bản thân mình. Mấy năm trước tôi cũng rất béo, về sau mới từ từ gầy xuống. Tôi tin tưởng bạn.

Người hâm mộ vây xem thấy Ninh Tây trả lời vậy liền ôm lòng tham gia náo nhiệt hỏi xem Ninh Tây năm đó béo đến mức nào.

Khoảng nửa giờ sau, Ninh Tây đăng một weibo, kèm theo một bức hình do bản thân dùng chuột máy tính vẽ.

Ninh Tây v: Năm đó tôi béo như thế này đây. Nhưng mà vì không để mất fan nên sẽ không phát ảnh thật.

Cách vẽ của bức hình kèm theo đúng là một lời khó tả. Đầu tròn, bụng tròn, tay tròn, chân tròn... trình độ có thể so với trẻ con ở lớp mầm non ba tuổi.

Bạn trên mạng Giáp: Thấy được loại cách vẽ linh hồn của nữ thần, ta không bao giờ chê bản thân mình không có tài vẽ vời nữa.

Bạn trên mạng Ất: Nữ thần, người đăng loại tác phẩm linh hồn này lên weibo, người đại diện có biết không?

Bạn trên mạng Bính: Chẳng ai là hoàn mỹ! Nữ thần tuy rằng rất đẹp, nhưng cô ấy vẽ xấu nha!

Bình luận dưới bài weibo này cực kỳ hài hòa, không chỉ người hâm mộ của Ninh Tây cười ha ha mà những người qua đường thấy weibo này cũng mở ra kỹ năng trào phúng thân mật. Đa phần đều là, tuy rằng tôi không có dung mạo của nữ thần nhưng mà ta có kỹ năng vẽ tốt hơn nữ thần.

Đợi mọi người coi như ồn ào xong, một bạn trên mạng nói:

“Nữ thần thật ôn nhu, vì an ủi người hâm mộ của mình mà tự bôi đen, ngay cả tác phẩm vẽ của mình cũng cố gắng, ta cảm giác mình sắp cong mắt rồi. Nữ thần, người có cần một cô em gái không. Kiểu học đại học, biết làm cơm, còn có thể vẽ tranh được ấy?”

Dưới weibo vô cùng náo nhiệt, hầu như không mấy người hâm mộ tin tưởng Ninh Tây thật sự là người béo. Phần lớn bọn họ đều cho rằng Ninh Tây vì an ủi người hâm mộ nên mới nói thế.

Ninh Tây cũng không để ý những người hâm mộ này lôi bức vẽ của mình ra nói đùa, cũng không để ý đến việc bọn họ có tin những lời mình nói hay không.

Hôm nay cô nói ra những điều này, một là vì cổ vũ vị fan nữ đang buồn bã kia, hai là phòng ngừa trước cho tương lai.

Bây giờ chưa có nhiều người biết cô, đương nhiên sẽ không có mấy người đến gây phiền toái. Thế nhưng không có nghĩa là sẽ mãi không có ai đến gây chuyện với cô, trừ khi cả đời này cô không nổi tiếng được.

Thay vì chờ bị người đánh thì thà cứ đưa khuyết điểm ra để phòng ngừa trước. Đến lúc đó nếu thật sự có người mang quá khứ của cô ra làm đề tài thì bản thân cô cũng không lâm vào tình trạng quá mức bị động.

Trương Thanh Vân thấy Ninh Tây phát weibo liền gọi điện cho cô.

- Bức chân dung tự vẽ của em... thật là có sự thú vị của trẻ con.

Trương Thanh Vân dựa vào ghế, nhìn tác phẩm của Ninh Tây trên màn hình máy tính, có chút không nói nên lời.

- Ảnh chụp ngày trước của em?

Anh hơi dừng một chút rồi nói tiếp:

- Được, em gửi qua đây đi!

Mấy phút sau, Trương Thanh Vân nhận được mấy bức ảnh.

Mấy tấm ảnh ban đầu, cô bé trong hình ngọt ngào dễ thương, mặc váy hoa xinh đẹp, trông giống như một thiên sứ nhỏ đáng yêu.

Thế nhưng bức ảnh cuối cùng thì có vẻ không đúng rồi. Bên trong rõ ràng là một bé mập. Bộ dáng tuy rằng không xấu nhưng thật sự chẳng liên quan gì đến xinh đẹp. Điều duy nhất miễn cưỡng có thể khen được chính là làn da trắng nõn mà thôi.

- Ảnh chụp xấu như vậy mà em còn giữ?

Trương Thanh Vân nói đùa:

- Đây chính là lịch sử màu đen đấy!

Ninh Tây ở bên kia điện thoại ngồi trước máy vi tính, nhìn lại mình năm đó, khẽ cười:

- Cái này đâu tính là lịch sử màu đen. Khi đó em trắng lấm mà!